

“मीठे बच्चे— तिमीले राम्रो संस्कार धारण गरेर पतितहरूलाई पावन बनाउने सेवा गर, अन्धाहरूको लट्ठी बना”

प्रश्नः— अन्तिम समयमा कुनचाहिँ अवस्था आउने छ?

उत्तरः— अन्तिम समयमा निरन्तर रूहानी यात्रा गरिरहने छौ। बसी-बसी साक्षात्कार हुने छ। बाबा र वर्सा याद आइरहने छ। वैकुण्ठ देखिरहने छौ, अब हामीले यो प्रारब्ध पाउने छौं। हर्षित भइरहने छौ। तर राम्रो पुरुषार्थ नगरे पछुताउनु पनि पर्ने हुन्छ। सजायको पनि साक्षात्कार गर्ने छौ।

गीतः— रात के राही...

ओम् शान्ति। यो हो रूहानी यात्रा। सबैभन्दा धेरै महत्त्व यस रूहानी यात्राको छ। यो हो ईश्वरीय भाषा अथवा भाषण। तिमी पनि भाषण गर्छौ नि। बाबा भन्नुहुन्छ— सबैभन्दा धेरै त मैले भाषण गर्छु किनकि म ज्ञानको सागर हुँ र फेरि पतित-पावन सद्गतिदाता हुँ। ज्ञानद्वारा सद्गति हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— वास्तवमा मेरो नाम पनि एउटै छ। ज्ञानको सागर र सद्गति दाता त एकलाई नै भनिन्छ। धेरैलाई त भन्न सकिँदैन। अरू मनुष्यले यो पनि सम्झन्छन्— यो ड्रामा हो। चक्र पनि देखाउँछन्। तर चक्रको अवधि भिन्न-भिन्न देखाउँछन्। चक्रको पनि ज्ञान हुनु पर्छ। लाखौं वर्ष भनिदिनाले कुनै कुराको विचार पनि गर्न सकिँदैन। बाबालाई भन्दछन्— सर्वका सद्गति दाता, मुक्तिदाता। यतिका आत्माहरू जो माथिदेखि आएका छन्, पहिले यहाँ थिएनन् फेरि अवश्य हुँदैनन्। यतिका सबैलाई कसले आएर वापस लिएर जान्छ? गाइड त हुनुहुन्छ नै एक परमपिता परमात्मा। गाइड अर्थात् जसले अगाडि बाटो देखाउँदै जाओस्। गायन पनि छ— पतित-पावन, गाइड हुनुहुन्छ। सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। गुरु हुन्छन् नै गति दिनेवाला। गुरुलाई अगाडि, शिष्यलाई पछाडि राखिन्छ। यहाँ यस्तो कुरा छैन। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू अगाडि हिँड किनकि गौशाला पनि हो नि। गौशालाहरूको पछि-पछि ग्वाला रहन्छ, नत्र गाईहरू यता-उता जान्छन्। बाबा पनि पछाडि रहनुहुन्छ। आजकल भक्तहरूले सम्झन्छन्— अगाडि महात्माजी रहनुहुन्छ। गुरु भन्दा अगाडि जानु बेइज्जती सम्झन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी अगाडि हुनुपर्छ। बाबालाई त पछाडि रहेर सारा नजर राख्नुपर्छ— कहीं कुनैले नखाओस्। उदाहरण छ नि— बाघ आयो, बाघ आयो... तर बाघ आएको थिएन। तिम्रो लागि पनि भन्छन्— यी बी.के. ले त भन्छन् विनाश हुन्छ, तर हुँदैन। हुनु त अवश्य छ। पछि गएर मानिसहरूले बुझ्दै जान्छन्, वास्तवमा विनाशको समय हो। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— विनाश केको लागि हुन्छ? दुनियाँलाई केही थाहा छैन। ठीक छ, महाभारत लडाईं पछि के भयो? कसैलाई थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ। हामीलाई बाबाको मदत छ। तिमीलाई थाहा छ— बाबा आउनु भएको छ पतितहरूलाई पावन बनाउन। बच्चाहरूले पनि यही सेवा गरेर उच्च पद पाउनु छ, पतितहरूलाई पावन बनाउनु छ। अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु छ। बाटो बताइन्छ, बाबा र वर्साको। पढाइ त धेरै सहज छ। वृक्ष सामुन्ने खडा छ। त्रिमूर्ति त नम्बरवन हो शिवको साथमा। त्रिमूर्ति प्रसिद्ध छ। शिव परमात्मा त उनीहरू भन्दा पनि उच्च हुनुहुन्छ। उनीहरू त फेरि पनि सूक्ष्म छन्। उनीहरू भन्दा उच्च हुनुहुन्छ परमात्मा। तर उहाँको नाम, रूप, देश, काल केही पनि जानेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूले पनि पहिले जानेका थिएनौ। दिन-प्रतिदिन सबैथोक बुझ्नुहुँदै गइरहेको छ। अब तिमीले बुझिसकेका छौ— हामी आत्मा हौं। संस्कार आत्मामा भरिन्छ। राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा छन्। यस समय राम्रो संस्कार धेरै कम छ। बाँकी छ नराम्रो गिर्ने संस्कार। यस

समय कसैको पनि राम्रो संस्कार भनिँदैन। यो हो नै रावण राज्य। मायावी दुनियाँमा पनि कुनै राम्रो, कुनै नराम्रो त हुन्छन् नै। कुनै पाप गन्यौ भने भनिन्छ यिनको संस्कार राम्रो छैन। नराम्रो संस्कार हुनेले राम्रो संस्कारवाला देवताहरूको अगाडि गएर उनको महिमा गाउँछन्। यहाँ एकदम राम्रो संस्कार भएका थिए। अहिले नराम्रो संस्कार भएका छन्। मनुष्यलाई यो पनि थाहा छैन। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— जो माथिदेखि नयाँ आत्माहरू आउँछन्, पहिले राम्रो संस्कार हुन्छ फेरि खराब हुन्छन्। फेरि उनीहरू नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान अवस्थामा हुन्छ। यहाँको नै चित्र सामुने छ। नराम्रो संस्कार भएका बसेर देवताहरूको वर्णन गर्छन् किनकि उनीहरू हुन् दैवीगुण भएका। यहाँ छन् आसुरी गुण भएका। सम्झन्छन् पनि— विकारमा जानु आसुरी स्वभाव हो, त्यसैले संन्यासी भाग्छन्। फेरि भन्छन्— म फलानो संन्यासीको अनुयायी हुँ। तर सबैले त अनुसरण गर्दैनन्।

तिमीलाई थाहा छ— यी देवी-देवता पवित्र प्रवृत्ति मार्गका थिए, उनै अहिले अपवित्र बनेका छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमीले पूरा ८४ जन्म लिएका छौ। दैवी दुनियाँ र आसुरी दुनियाँ गायन गरिन्छ। अहिले तिमीले बुझेका छौ— रावणको कारण नै यति दुःख भएको हो। बाबाले सम्मुख सम्झाउनुहुन्छ— तिमी नै पूज्य थियौ, अहिले तिमी नै पुजारी बनेका छौ। फेरि म आएर पूज्य बनाउँछु। बाबा त सदा पूज्य हुनुहुन्छ, ब्रह्मालाई सदा पूज्य भनिँदैन। सदा पूज्य एक बाबा नै हुनुहुन्छ, जसले भन्नुहुन्छ— म आएर तिमीलाई २१ जन्मको लागि पूज्य बनाउँछु। अनगिन्ती देवी छन्। तिमीहरू सबै मिलेर दुनियाँलाई पावन बनाएका छौ। अहिले तिमी बुद्धिमा फस्टक्लास ज्ञान छ— सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ। बाबाले नै सारा रहस्य सम्झाएर आफ्नो साथमा रूहानी यात्रामा लैजानुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ आध्यात्मिक पिता, आत्माहरूको पिता। उहाँको नै महिमा गाउँछन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। धेरै मानिसहरूले सम्झन्छन्— आत्मा पतित हुन्छ। कतिले त फेरि मान्दैनन् पनि। नराम्रो वा राम्रो संस्कार आत्मामा नै हुन्छ, आत्माले नै दुःख भोग्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू सेवा गर। पाप आत्माहरूलाई पावन पुण्य आत्मा बनाऊ। गायन छ— यहाँ जस्तो पुण्य आत्मा कहीं छैनन्, शिवमाथि बलि पनि यहाँ नै चढ्छन् तर अर्थ बुझेका छैनन्। मानेका थियौं— हामी शिवपुरी मुक्तिधाममा जान्छौं। यस्तो होइन सेकेन्डमा उनीहरूलाई मुक्ति मिल्छ। हो, जो पाप गरेका छन्, त्यसबाट मुक्ति मिल्छ। बाँकी फर्केर स्वीट होममा त कोही जान सक्दैन। स्वीट होम हो माता-पिताको घर। मनुष्यलाई त केही पनि थाहा छैन। अन्धश्रद्धा पूर्वक केवल ईश्वर भनिदिन्छन्। यदि ईश्वर एक हुनुहुन्छ भने फेरि माता-पिता किन भनिन्छ? उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता त्यसैले अवश्य माता पनि हुनुपर्छ, नत्र रचना कसरी होस्? तिमी माता-पिता हामी बालक तिमी.... त्यसैले बालक शारीरिक ठहरिए नि। शिवबाबाले ब्रह्मा मुखद्वारा तिमीलाई आफ्नो बनाउनुहुन्छ, यिनमा प्रवेश गरेर गोदमा लिनुहुन्छ। अहिले तिमीले बाबाद्वारा सम्मुख सुनिरहेका छौ। फेरि ५ हजार वर्ष पछि सुन्नेछौ। अहिले जो तिमीले लेखिरहेका छौ, ती सबै खतम हुन्छन्। फेरि यी कुरा बताउने कसले? कुनै तलबाट पुरानो कागज आदि निस्कन्छन्, जसबाट बसेर शास्त्र बनाउँछन् फेरि पनि भक्तिमार्गमा उही शास्त्र निस्कन्छन्। कुनै नयाँ बनाएका छैनन्। ड्रामा प्लान अनुसार तलबाट उही निस्कन्छन्। गीता, भागवत, महाभारत, रामायण आदि फेरि पनि उही बन्छन्। स्वर्गको सामग्री पनि उही बन्नु छ, जो कल्प पहिले थियो। हामीले अहिले सम्झन्छौं— स्वर्गमा गएर यस्तो-यस्तो महल बनाउने छौं।

तिमी बच्चाहरूलाई स्थायी खुशी रहनु पर्छ। हामी गएर राजकुमार बन्छौं। यदि निश्चय छैन भने विद्यालयमा मानौं बेसमझ बसेको छ। यहाँ पनि यदि ज्ञान बुझेर कसैलाई सम्झाउँदैनन् भने बेसमझ भए नि। राजाहरू त बन्नु छ फेरि कुनै सूर्यवंशीमा बन्छन्, कुनै चन्द्रवंशीमा। पढाइमा धेरै फरक पर्छ। बाबाले त राम्रो सँग सम्झाइरहनु हुन्छ। बच्चाहरूले राम्रो सँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। बाबाले के गर्ने? सम्झाउनुहुन्छ—रूहानी यात्रामा रहने गर। केही छैन, सम्झाउन सक्छौं भने चित्रहरूमा सम्झाऊ। यो पनि देख्नेछौं—जसलाई सम्झाउँछन्, उनीहरू अगाडि हुन्छन्। अरू धर्मवाला पनि आउँछन्। बाबाले साक्षात्कार त पहिले नै गराउनु भएको छ—यी इब्राहम, बौद्ध, क्राइस्ट पनि आउँछन्। यो सबै बुझ्नुपर्ने कुरा बिल्कुलै सहज छ। सृष्टिचक्रलाई बुझ्न धेरै सहज छ। मुश्किल कुरा हो—बाबाको यादमा रहनु। पवित्र पनि बनून्। कठिनाइ छ रूहानी यात्रा, जसमा थाक्छन्। यदि सारा दिन यादमा टिकिरहे त फेरि कर्मातीत अवस्था हुन्छ। विद्यालयमा पास त तब हुन्छन्, जब रिजल्ट निस्कन्छ। मुख्य हो रूहानी यात्राको कुरा। रूहानी यात्रा, यो अक्षर धेरै राम्रो हो। योगमा नै मेहनत छ। हठयोग सिकाउनेवाला त धेरै छन् तर यो हो रूहानी योग। तिमी सिवाय कसैले सम्झाउन सक्दैनन्। यस राजयोगद्वारा नै मनुष्य पतितबाट पावन हुन सक्छन्। यो योग बाबा र तिमी बच्चाहरूले नै सिकाउन सक्छौं। बाहिर जब सबैले सुन्छन्, भन्छन्—हाम्रो योग ठीक हो, अरू सबै झुटो योग हुन्। बाहिर पनि बच्चाहरू जानु त छ नि। यस योगलाई कसैले जानेका छैनन्। त्यसको नाम नै हो हठयोग। यो हो राजयोग। भगवानुवाच, म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु, त्यो हठयोग मनुष्यले सिकाउँछन्। अब भगवान् को हुनुहुन्छ? कृष्णले त योगद्वारा यति उच्च पद पाए। भगवान् त उच्च भन्दा उच्च निराकार हुनुहुन्छ। बीज र वृक्षको ज्ञान धेरै सहज छ। बाँकी यादमा रहन सक्दैनन्। वृक्ष आदिको रहस्य धेरै सहज छ कसैलाई सम्झाउन। बच्चाहरूले धेरै राम्रो सँग सम्झाउँछन् पनि, बाँकी योगमा मेहनत छ। घरी-घरी एक अर्काको सावधानी दिइरह्यौं भने पनि अहो भाग्य। सम्झन्छन्—सहज पनि छ भने मुश्किल पनि छ। धेरै फेल हुन्छन् त्यसैले भन्छन्—मलाई योगमा बसाउनु होस्, मलाई शान्ति मन पर्छ। शान्तिको नाम सुनेका छन् नि। कुनैले भन्छन्—नेष्टामा मलाई शान्ति मिल्छ। यो पनि गफ हो। आधा घण्टा योगमा बसेर गयो, त्यो कुनै शान्ति होइन, त्यो अल्पकालको भयो। शान्ति तब मिल्न सक्छ, जब गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बनेर रूहानी यात्रामा रहन्छन्। अफिसमा बस्दा, घरमा बस्दा यात्रा गरिरहून्, जुन अवस्था तिम्रो अन्तिममा आउनु छ। बसी-बसी साक्षात्कार गरिरहने छौं। बाबा र वर्सा याद आइरहने छ। वैकुण्ठ देखिरहने छौं। अब हामी यो प्रारब्ध पाउँछौं। अन्तिममा धेरै साक्षात्कार हुने छ, पछुताउनु पनि यहाँ पर्ने हुन्छ, जब देख्नेछौं—फलानो-फलानो के बन्छन्, म के बन्छु? सजाय पनि धेरै खान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ—मैले त तिमीलाई सम्झाइरहेँ। तिमीले बुझेनौ। विना प्रमाण कसैलाई सजाय मिल्न सक्दैन। साक्षात्कार गराएर फेरि सजाय दिइन्छ। बच्चाहरूलाई राम्रो सँग सम्झाइन्छ। अहिले पुरुषार्थ गरेनौ भने कल्प-कल्प यस्तो नै ढिला पुरुषार्थ हुन्छ। अहिले तिमीले बुझ्न सक्छौं—म भन्दा फलानोले उच्च पद पाउँछ, सेवाको धेरै सोख छ। कोही आए भने बाटो बताउँछ। यति हर्ष रहन्छ। डुबेकालाई पार गराउनु छ, पौडी खेल्ने जो हुन्छन्, उनीहरू झट्ट कुद्छन्। गाउँछन्—नाउ मेरो पार लगाइदेऊ। बाबाले हामीलाई सच्चा बाटो बताइरहनु भएको छ। हामीलाई आदेश मिलेको छ—कोही आए भने उनलाई आफ्नो लक्ष्य बताऊ। बाँकी यी शास्त्र आदि सबै भक्ति सम्प्रदायका हुन्। पतित-पावन एक बाबा नै हुनुहुन्छ, जो आएर गीता ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। श्री-श्री १०८ यो रुद्र अर्थात् शिव निराकारको माला हो। निराकार आएर पढाउनुहुन्छ। यो कुनै शास्त्रको ज्ञान होइन। हामीलाई त

बाबाले ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। महिमा नै बाबाको हो। ज्ञानको सागर उहाँ हुनुहुन्छ। यस्तो सम्झाउनु पर्छ, जसले गर्दा उसले कुनै कुरा बीचमा गर्न नसकोस्। हामी बेहदका बाबा सँग पढ्छौं। सर्वका सद्गति दाता उहाँ बाबा हुनुहुन्छ। यसमा जोड दिनुपर्छ। बुझेनन् भने छोडिदेऊ। भन, तपाईं देवता धर्मको नै हुनु हुन्न। यो बाटो छोडिदिनु होस्। तर सम्झाउने हिम्मत चाहिन्छ। संन्यासी पनि कुनै-कुनै आउँछन्। पछि गएर वृद्धि हुन्छ। कुम्भ मेलामा कति धेरै आउँछन्, स्नान गर्न। दिन-प्रतिदिन भक्ति पनि तमोप्रधान हुन्छ। यसलाई फल अफ पम्प भनिन्छ। यो पनि एक खेल हो, जसमा देखाउँछन् दुनियाँ विनाश कसरी हुन्छ। अहिले उनको पम्प छ। तिमी बच्चाहरूलाई सदैव नशा रहनु पर्छ— बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। बाबाले हामीलाई सुखधामको बाटो बताउनुहुन्छ। यदि हामीले अरूलाई बाटो बताउँदैनौ भने बच्चा कसरी कहलाउँछौं। उल्टो चलनले इज्जत गुमाइदिन्छन्। धेरै बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामीले पाप गर्छौं, बाबालाई थाहा कहाँ हुन्छ र। अरे भक्तिमार्गमा पनि मलाई सबै थाहा हुन्छ त्यसैले त तिमीलाई फल मिल्छ। बाबालाई त दया आउँछ— बच्चाहरू अहिलेसम्म लुकेर भुल गरिरहन्छन्। बुझ्दैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रूहानी यात्रामा रहनको लागि एक आपसमा सावधान गरिरहनु छ। कर्मातीत अवस्थामा जानको लागि सारा दिन यादमा रहने मेहनत गर्नुपर्छ।
- २) कुनै पनि उल्टो चलन चल्नु हुँदैन। सबैलाई सुखधामको बाटो बताउनु छ। सेवाको सोख राख्नुपर्छ।

वरदानः— देह-अहंकार वा अभिमानको सूक्ष्म अंशको पनि त्याग गर्ने आकारी सो निराकारी भव

कैयौंमा मोटो रूपले देहको आकारमा लगाव वा अभिमान छैन तर देहको सम्बन्धबाट आफ्नो संस्कार विशेष छ, बुद्धि विशेष छ, गुण विशेष छ, कला विशेष छ, कुनै शक्ति विशेष छ— त्यसको अभिमान अर्थात् अहंकार, नशा, जोश— यो सूक्ष्म देह-अभिमान हो। यो अभिमानले कहिल्यै पनि आकारी फरिश्ता वा निराकारी बन्न दिँदैन, त्यसैले यसको अंश मात्रको पनि त्याग गर्नु भन्ने सजिलै आकारी सो निराकारी बन्न सक्छौ।

स्लोगनः— समयमा सहयोगी बन्यौ भने पदमगुणा फल मिल्छ।

शब्दार्थः— फल अफ पम्प= आडम्बरको पतन।